

Planetsviterna – en väckarklocka för NU-tiden

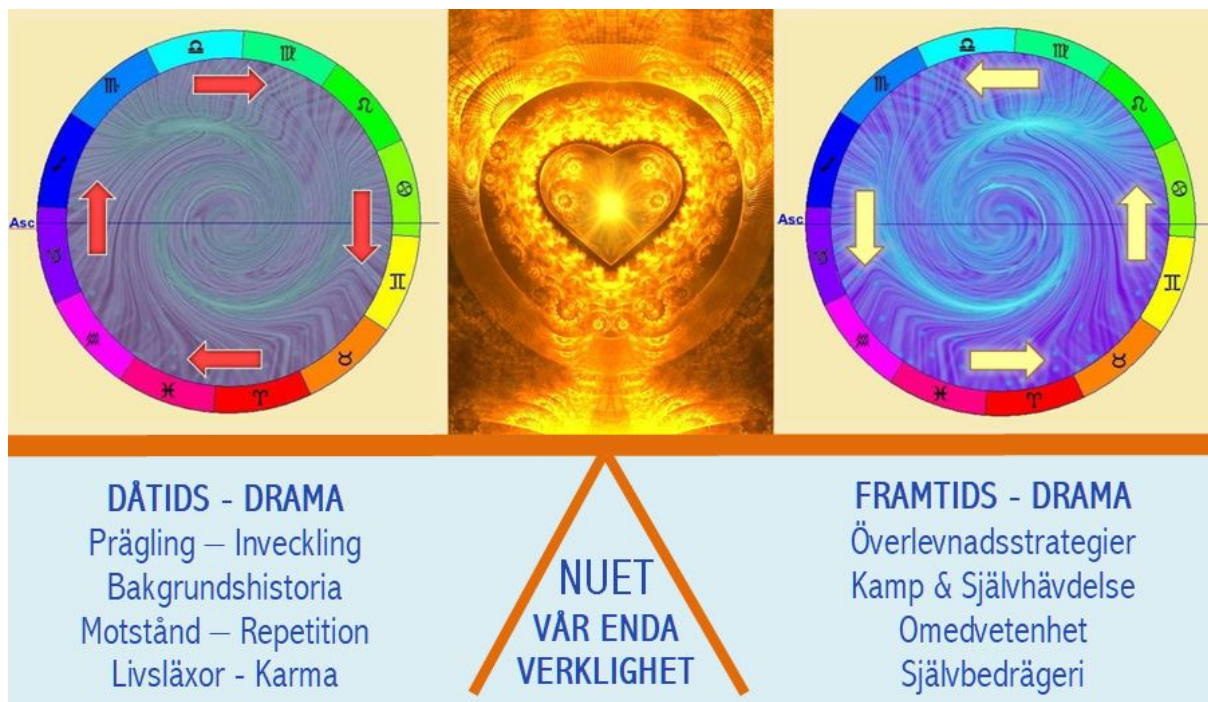
Visst skulle du väl önska att du ägde en alldeles egen personlig väckarklocka mitt i denna uppvaknandets tid? Ditt födelsehoroskop är just en sådan väckarklocka. Och här handlar det främst om ett "levande horoskop", framvuxen ur en inre rörelsedynamik. Den turordning himlakropparna ligger uppradade närmast efter varandra i ditt födelsehoroskop, oavsett avståndet mellan dem, avslöjar i vilken ordning du väljer att ge uttryck åt deras astrologiska symbolik genom din personlighet. Kring detta förhållande grundar sig det fenomen jag valt att kalla Planetsviter. Föreställ dig himlakropparna i vårt solsystem likt pärlor i ett pärlhalsband fördelade utmed det band av stjärntecken som bildar själva zodiaken.

Planetsviter bildas således av himlakroppar som befinner sig i direkt följd efter varandra i horoskopet. Det slag av inverkan som detta handlar om skulle man enklast kunna beskriva som en planetarisk notskrift. Vi föreställer oss att den speciella turordning himlakropparna intog vid tidpunkten för din födelse utgör en kosmisk komposition - likt din egen personliga signaturmelodi, för dig själv och ditt levnadsöde. Planetsviterna visar på ett förbluffande träffsäkert sätt hur du väljer att ge uttryck åt ditt levnadsdrama i överensstämmelse med den turordning himlakropparna ligger uppradade i ditt födelsehoroskop. Då ska du också veta att just ditt horoskop visar en av cirka tolv miljoner olika möjliga kombinationsmöjligheter av himlakropparnas turordning. Så du är verkligen unik!

Den främsta avsikten med den här kunskapen är att den hjälper dig att bli ett objektivt vittne till dig själv. Planetsviterna ger dig ett fantastiskt redskap att kunna betrakta dig själv utanför ditt eget levnadsdrama. Föreställ dig ditt liv likt en teaterföreställning och att det egentliga syftet med att "leva din pjäs" är att du ska vakna upp ur pjäsen och bli medveten om att du inte alls är denna pjäs, utan snarare den som är inlindad inuti, eller skymd av dramatiken i pjäsen – att du i själva verket iscensätter ditt liv för bara för att minnas vem du innerst inne redan är.

Planetsviterna ger dig en spegling av din egen psykodramatiska föreställning om dig själv och ditt liv här på Jorden. Genom de sätt på vilka himlakropparnas symbolvärden återverkar i sina roller som dina psykologiska delpersonligheter och hur du sedan väljer att iscensätta detta drama genom din personlighet blir du successivt alltmer medveten om ditt verkliga, autentiska själv, den som hela tiden döljer sig bakom detta rollspel. Du kan även betrakta detta rollspel som ett förtäckt frieri till ditt sanna, gudomliga själv, frammanat ur din djupaste längtan efter att en gång få sluta fred med dig själv, och att få blomma ut som den unika, kärleksfulla individ du innerst inne redan är. Allteftersom motsättningarna utjämnas och förklädnaderna faller av blir du alltmer självklar och levande, både inför dig själv och inför andra människor".

Det här låter säkert som en fantastisk möjlighet. Problemet är egentligen bara att vi står i vägen för oss själva. Hur mycket vi än anstränger oss för att försöka vakna upp till det vi innerst inne redan är så är vi samtidigt själva det största motståndet till att göra detta möjligt, oftast utan att ens veta om det, eftersom detta motstånd ligger dolt i vår undermedvetna prägling. Redan tidigt i livet lär vi oss att bygga upp vår identitet kring vår egen teaterföreställning. Vi blir helt enkelt så självupptagna, för att inte säga hypnotiserade av vår egen teaterpjäs att vi till sist inte vet om något annat. Utan att vi ens lägger märke till det fastnar vi i olika roller och manér genom vilka vi sedan söker bekräftelse på en förljugen självbild i förhoppning om att kunna förstärka den sargade trygghetskänsla vi berövades redan tidigt i livet. Men så länge jakten på denna trygghetskänsla endast är knuten till vårt behov av bekräftelse blir det en falsk trygghet. Den stödjer på sin höjd vår självimage – men inte den vi innerst inne är.

Himlakropparnas rörelseriktningar

Livet är ju i ständig rörelse, och för att förstå det samspel som pågår mellan himlakropparna, och som hela idén planetsviterna grundar sig på, behöver vi ta hänsyn till himlakropparnas rörelsedynamik. Vi människor lever med en linjär tidsuppfattning, att vi rör oss genom tiden från punkt A till punkt B, från vårt förflutna i riktning mot vår framtid. Detta är utan tvekan också den främsta orsaken till vår oförmåga att kunna leva i nuet! För att komma till rätta med denna fångenskap i tiden behöver vi träna på att isolera nuet som något fristående från den förbirusande tiden. Och det är just detta planetsviterna kan hjälpa oss med.

Att röra sig bakåt i tiden, mot vårt eget förflutna, innebär att köra över sig själv med sitt egen bakgrundshistoria. Den rörelsen löper medsols genom horoskopcirkeln, samtidigt som den också löper i motsatt riktning mot himlakropparnas naturliga rörelseriktning (jfr horoskopcirkeln till vänster). Att sträva framåt, ut ur skuggorna från vårt förflutna, där vi tror oss finna en lösning på alla våra bekymmer, innebär istället att röra sig motsols, vilket också är himlakropparnas naturliga rörelseriktning (jfr cirkeln till höger). Eftersom vi har för vana att tänka i klockvis- medsols riktning, skulle man helst önska sig att medsols fick vara den framtida riktningen och att motsols istället fick peka mot vårt förflutna. Men så är dock inte fallet. Förklaringen till dessa omkastade rörelseriktningar beror på att horoskopet är spegelvänt mot himlavalvet.

I skiljelinjen mellan dåtid och framtid placerar vi sedan "nuet" – den enda verklighet vi faktiskt har, men som hela tiden skymms bakom vårt levnadsdrama. Bilden illustrerar således hur nuet vilar på tidens dramatiska gungbräda mellan då och sedan. Allt vi tycker oss ha missat, eller misslyckats med under vårt förflutna skapar vi ständigt nya kompensatoriska strategier för att försöka komma till rätta med i vår framtid. Problemet är bara att varken vårt förflutna eller vår framtid existerar just nu. Den enda sanna verklighet vi har tillgång till öppnar sig i sprickan mellan dåtid och framtid. Föreställ dig nu att vi placerar ut en sådan här gungbräda i det tomma utrymmet mellan alla himlakropparna i ditt födelsehoroskop. Närmare bestämt blir det då totalt tio gungbrädor på vilka du utmanas att försöka hantera och balansera det levnadsdrama som pågår i samtliga av dessa spelrum där himlakropparnas symboliska rollspel tar sig uttryck.

Livet på Jorden placerar oss just i skiljelinjen mellan skuggorna från vår bakgrundshistoria och våra framtida förhoppningar om ett bättre, rikare, lyckligare och mer kärleksfullt liv. Nu är helt enkelt den smala sprickan i tidslinjen där det gudomliga ljuset kan bryta in. "There is a crack in everything; that's how the light gets in", som Leonard Cohen sjunger. Det yttersta syftet med vårt levnadsdrama tycks vara att vi ska bli tvungna att genomskåda vårt eget och världens skådespeleri för att slutligen bli medvetna om att precis lika lite som en skådespelare är sin rollkaraktär, är vi inte heller vårt drama. Men för att kunna genomlysa skådespelet behöver vi leva vårt drama tills det inte längre hämmar och skymmer upplevelsen av vårt sanna autentiska själv.

Vad är då det bästa jag kan göra för att bryta de mönster som leder till att jag bara försätter vippan fram och tillbaka på den här neurotiska gungbrädan, tänker du kanske? Det enkla svaret är att det handlar om att byta fokus. Istället för att stirra dig blind på dina bryderier kring hur du ska komma till rätta med allt som tycks stå i vägen för din framgång och lycka, bör du vända blicken mot den imaginära sprickan i tidslinjen – ditt här och nu – den blinda fläcken i ditt öga där ljuset kan bryta in. Här har du dörröppningen till dina drömmars förlovade land. Det finns egentligen bara ett litet krux. Och det är att du blir tvungen att lämna ditt ego, det vill säga din självupptagenhet kring din egen viktighet, utanför dörren. Den du får möta därinne, bortom tid och rum, är nämligen redan allt detta du kämpat så hårt för att försöka bli.

Så länge vi är gisslade i vårt levnadsdrama söker vi oss själva i omvärlden bara för att slutligen upptäcka att vi egentligen varit hemma hela tiden. Och fram tills dess att vi lyckas genomskåda illusionen är vi huvudsakligen styrda av våra begär, nämligen begäret att få kärlek och godkännande från vår omvärld, istället för från oss själva. Otillfredsställda behov övergår alltid i begär. Jorden räcker mer än väl till för att tillgodose våra verkliga levnadsbehov, men inte våra begär. Begär går nämligen aldrig att mätta!